

Sygn. akt IV U 2445/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2017r.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogusław Łój

Protokolant: stażysta Joanna Dejevska vel Dej

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2017r. w Zielonej Górze

sprawy z odwołania: **(...) Sp. z o.o. w Z.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 08.06.2015 r. znak (...), nr (...), dot. B. K.;

z dnia 08.06.2015 r. znak (...), nr (...), dot. I. J.;

z dnia 08.06.2015 r. znak (...), nr (...), dot. R. J.;

z dnia 08.06.2015r. znak (...), nr (...), dot. W. G.;

z dnia 08.06.2015r. znak (...), nr (...), dot. E. I.

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

przy udziale zainteresowanych: B. K. (2), I. J. (2), R. J. (2), W. G. (2), E. I. (2)

o podstawę wymiaru składek

I. zmienia zaskarżoną decyzję nr (...) z dnia 08.06.2015r. w ten sposób, że ustala, iż podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne R. J. (2) za miesiąc styczeń 2013r. wynosi 2170,85 zł. i oddala odwołanie w dalszej części,

II. oddala pozostałe odwołania,

III. zasądza od odwołującego (...) Sp. z o.o. w Z. na rzecz pozwanego kwotę 270 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Bogusław Łój

sygn. akt IV U 2445/16

UZASADNIENIE

Decyzjami z dnia 08.06.2015 r.:

- nr (...) dot. B. K. (2),

- nr (...) dot. R. J. (2)
- nr (...) dot. I. J. (2),
- nr (...) dot. W. G. (2),
- nr (...) dot. E. I. (2)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. stwierdził, że przychód stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenia zdrowotne B. K. (2), R. J. (2), I. J. (2), W. G. (2) i E. I. (2) z tytułu zatrudnienia u płatnika składek (...) sp. z o.o. w Z. stanowią kwoty wymienione w decyzji.

W jednobrzmiących uzasadnieniach decyzji pozwany organ rentowy wskazał, że w toku kontroli ustalono, że płatnik składek dla osób wymienionych w sentencjach decyzji, świadczących pracę poza granicami kraju, tj. na terenie N. i S., ustalił podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne w kwocie niższej, niż kwota przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej na dany rok kalendarzowy, która zgodnie z przepisami wskazanymi w dalszej części decyzji, stanowi podstawę wymiaru składek na ww. ubezpieczenia.

Przychody osób wymienionych w decyzjach był wyższy niż przeciętne wynagrodzenie miesięczne w gospodarce narodowej, a pomniejszenie tego przychodu o część wynagrodzenia w wysokości równowartości diety przysługującej z tytułu podróży służbowych poza granicami kraju, za każdy dzień pobytu za granicą, spowodowało obniżenie podstawy wymiaru składek poniżej przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej.

Ponieważ miesięczny przychód osób zatrudnionych za granicą u polskich pracodawców, stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, nie może być niższy od prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej na dany rok kalendarzowy, to podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi kwota prognozowanego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej.

Odwołujący płatnik składek (...) sp. z o.o. w Z. wniósł o zmiany zaskarżonych decyzji lub o zwrot sprawy do organu rentowego celem ustalenia podstawy wymiaru składek. Wnosił również o powołanie biegłego z dziedziny księgowości na okoliczność ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia i fundusze.

Odwołujący zarzucił decyzjom naruszenie art. 16 i art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 11 i 12 ustawy z 26.07.1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz § 3 i § 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18.12.1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

Odwołujący zarzucił pozwanemu nieprawidłowe, niezgodne z obowiązującymi przepisami, nierzetelne i niedokładne określenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne pracowników delegowanych do pracy za granicą.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonych decyzjach.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Płatnik składek (...) spółka z o.o. w Z. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, w związku z umowami zwanymi z kontrahentami zagranicznymi, zatrudniał na podstawie umów o pracę pracowników kierowanych do pracy za granicą (N., S.).

Ubezpieczona **B. K. (2)** uzyskała z tytułu zatrudnienia w S. przychód:

(...)- 2247,48 CHF

(...)- 2819,48 CHF

(...)- 3025,23 CHF

przy minimalnej w przypadku ubezpieczonej podstawie wymiaru składek:

(...)- 3713,00 zł

(...)- 3713,00 zł

(...)- 3593,23 zł

i przy równowartości diety przysługującej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju za każdy dzień pobytu w kwocie:

(...)- 2184,00 CHF

(...)- 2728,00 CHF

(...)-2640,00 CHF

Przychód w złotych, po odjęciu równowartości diety przysługującej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju za każdy dzień pobytu, według kursu waluty przyjętego przez pozwanego wyniósł:

(...)- 213,48 zł

(...)- 311,54 zł

(...)- 1330,70 zł

Ubezpieczona **I. J. (2)** uzyskała z tytułu zatrudnienia w S. przychód:

(...)- 2357,48 CHF

(...)- 2527,04 CHF

(...)- 1494,85 CHF

(...)- 1563,87 CHF

(...)- 2990,23 CHF

przy minimalnej w przypadku ubezpieczonej podstawie wymiaru składek:

(...)- 3713,00 zł

(...)- 3473,45 zł

(...)- 3713,00 zł

(...)- 2846,63 zł

(...)- 3593,23 zł

i przy równowartości diety przysługującej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju za każdy dzień pobytu w kwocie:

(...)- 2184,00 CHF

(...)- 2552,00 CHF

(...)- 2728,00 CHF

(...)- 2024,00 CHF

(...)- 2640,00 CHF

Przychód w złotych, po odjęciu równowartości diety przysługującej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju za każdy dzień pobytu, według kursu waluty przyjętego przez pozwanego wyniósł:

(...)- 583,41 zł

(...)- minus 85,21 zł

(...)- minus 4315,16 zł

(...)- minus 1595,82 zł

(...)- 1209,80 zł

Ubezpieczony **R. J. (2)** uzyskał z tytułu zatrudnienia w N. przychód:

(...)- 1527,97 euro

(...)- 526,51 euro, co według kursu waluty przyjętego przez pozwanego daje 2170,85 zł

przy minimalnej w przypadku ubezpieczonego podstawie wymiaru składek:

(...)- 2938,33 zł

(...)- 3353,68 zł

i przy równowartości diety przysługującej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju za każdy dzień pobytu w kwocie:

(...)- 1050,00 euro

(...)- 1176,00 euro

Przychód w złotych, po odjęciu równowartości diety przysługującej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju za każdy dzień pobytu, według kursu waluty przyjętego przez pozwanego wyniósł:

(...)- 1951,98 zł

(...)- minus 2677,91 zł

Ubezpieczona **W. G. (2)** uzyskała z tytułu zatrudnienia w N. przychód:

(...)- 1564,65 euro

(...)- 1791,09 euro

(...)- 1904,47 euro

(...)- 1439,67 euro

przy minimalnej w przypadku ubezpieczonej podstawie wymiaru składek:

(...)- 3412,26 zł

(...)- 3412,26 zł

(...)- 3290,93 zł

(...)- 3473,45 zł

i przy równowartości diety przysługującej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju za każdy dzień pobytu w kwocie:

(...)- 1260,00 euro

(...)- 1260,00 euro

(...)- 1176,00 euro

(...)- 1218,00 euro

Przychód w złotych, po odjęciu równowartości diety przysługującej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju za każdy dzień pobytu, według kursu waluty przyjętego przez pozwanego wyniósł:

(...)- 1280,38 zł

(...)- 2266,69 zł

(...)- 2978,64 zł

(...)- 913,97 zł

Ubezpieczona **E. I. (2)** uzyskała z tytułu zatrudnienia w N. przychód:

(...)- 537,68 euro

(...)- 1802,97 euro

(...)- 1606,32 euro

(...)-1353,63 euro

(...)- 1542,49 euro

(...)- 2007,37 euro

(...)- 1517,96 euro

przy minimalnej w przypadku ubezpieczonej podstawie wymiaru składek:

(...)- 822,73 zł

(...)- 3412,26 zł

(...)- 3290,93 zł

(...)- 2957,29 zł

(...)- 3290,93 zł

(...)- 3298,52 zł

(...)- 3593,23 zł

i przy równowartości diety przysługującej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju za każdy dzień pobytu w kwocie:

(...)- 294,00 euro

(...)- 1260,00 euro

(...)- 1176,00 euro

(...)-1092,00 euro

(...)- 1176,00 euro

(...)- 1218,00 euro

(...)- 1260,00 euro

Przychód w złotych, po odjęciu równowartości diety przysługującej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju za każdy dzień pobytu, według kursu waluty przyjętego przez pozwanego wyniósł:

(...)- 1051,72 zł

(...)- 2317,40 zł

(...)- 1797,96 zł

(...)- 1069,75 zł

(...)- 1498,54 zł

(...)- 3288,59 zł

(...)- 1063,59 zł

/okoliczności niesporne, wskazane na podstawie akt organu rentowego/

Ustalając przychód ubezpieczonego w walucie polskiej organ rentowy przyjął:

- w przypadku pracowników zatrudnionych w N., kursy walut z dat dokonywania przez płatnika składek przelewów wynagrodzeń, według potwierdzeń przelewów (wyciągów z konta bankowego) przedłożonych przez płatnika w trakcie kontroli i na podstawie oświadczenia płatnika, że przelewy wynagrodzeń dla wszystkich zatrudnionych pracowników były dokonywane tego samego dnia;

-w przypadku pracowników zatrudnionych w S., kursy waluty z dat dokonywania przez płatnika składek przelewów wynagrodzeń, wynikających z przedłożonych przez płatnika wydruków z konta.

/dowód: zeznania świadka M. P. k. 50v (k. 57-64v) akt sąd. w zw. z k. 2705-2710 i 2887-2900 akt kontroli/

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest częściowo zasadne.

W przedmiotowej sprawie pozwany organ rentowy zasadnie stwierdził, że przychód stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia zainteresowanych z tytułu zatrudnienia u płatnika składek stanowią kwoty wskazane w sentencji zaskarżonej decyzji za wymienione tam okresy.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe ubezpieczonych będących pracownikami stanowi przychód, o którym mowa w art. 4 pkt 9 ustawy, co oznacza przychody w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy.

Zgodnie zaś z art. 20 ust. 1 ustawy systemowej, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe oraz ubezpieczenie wypadkowe stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenia rentowe, z zastrzeżeniem ust. 2 i ust. 3. Natomiast na mocy art. 81 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach z opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, z zastrzeżeniem ust. 5, 6 i 10 (przy czym ust. 6 stanowi, iż podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne pomniejsza się o kwoty składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i chorobowe finansowanych przez ubezpieczonych niebędących płatnikami składek, potrąconych przez płatników ze środków ubezpieczonego, zgodnie z przepisami o systemie ubezpieczeń społecznych).

W myśl art. 4 pkt 9 ustawy systemowej, przychodem w rozumieniu ustawy systemowej jest przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, m.in. z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy. Przepis art. 10 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, zwanej dalej „u.p.d.o.f.”, stanowi natomiast, iż źródłami przychodów jest m.in. stosunek pracy, zaś zgodnie z art. 11 ust. 1 u.p.d.o.f., przychodami są otrzymane lub postawione do dyspozycji podatnika w roku kalendarzowym pieniądze i wartości pieniężne oraz wartość otrzymanych świadczeń w naturze i innych nieodpłatnych świadczeń. Pojęcie przychodów ze stosunku pracy precyzuje art 12 ust. 1 u.p.d.o.f., który stanowi, iż za przychody ze stosunku pracy uznaje się wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności wynagrodzenie zasadnicze, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop, a ponadto inne świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych.

W myśl art. 21 ustawy systemowej określenie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek pozostawiono Ministrowi Pracy i Polityki Socjalnej.

W § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18.12.1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe (Dz. U. Nr 161 poz. 1106 ze zm.) zawiera katalog przychodów wyłączonych z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

Biorąc pod uwagę, że zainteresowani byli pracownikami płatnika składek (...) Sp. z o.o. z siedziba w Z., będącej polskim pracodawcą, którzy swoją pracę wykonywali za granicą, w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajduje przepis § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia, zgodnie z którym podstawy wymiaru składek nie stanowi m.in. przychód w postaci części wynagrodzenia pracowników zatrudnionych za granicą u polskich pracodawców (z wyłączeniem osób wymienionych w art. 18 ust. 12 ustawy) w wysokości równoważności diety przysługującej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju za każdy dzień pobytu, określonej w przepisach w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju, z tym zastrzeżeniem, że tak ustalony miesięczny przychód tych osób, stanowiący podstawę wymiaru składek nie może być niższy od kwoty przeciętnego wynagrodzenia, o którym mowa

w art. 19 ust. 1 ustawy systemowej. Z przepisu tego wynika więc, że podstawy wymiaru składek nie stanowi część wynagrodzenia osoby, pracującej za granicą u polskiego pracodawcy, w wysokości równowartości diety przysługującej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju, za każdy dzień pobytu, określonej w odrębnych przepisach, przy czym tak ustalony przychód nie może być niższy od kwoty przeciętnego wynagrodzenia.

W tym miejscu zwrócić należy jednak uwagę, że regulacja powyższa doznaje wyłomu w przypadku, gdy przy przychód pracownika zatrudnionego za granicą u polskiego pracodawcy jest niższy niż kwota przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Jak stwierdził bowiem Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 28 października 2015 r., sygn. SK 9/14, § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe w zakresie, w jakim dotyczy pracowników zatrudnionych za granicą u polskich pracodawców, uzyskujących przychody w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych niższe niż przeciętne wynagrodzenie w gospodarce narodowej, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych jest niezgodny z art. 92 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 i 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W praktyce organów rentowych kwestionowany przepis rozumiany był bowiem w taki sposób, że wyznacza on minimalną podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne za pracownika delegowanego do pracy za granicą. Tak więc zdaniem organów rentowych kwota przeciętnego wynagrodzenia, do której odwołuje się § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia in fine, stanowi minimum, od którego powinny zostać opłacone składki na ubezpieczenie społeczne za pracownika delegowanego. Trybunał Konstytucyjny zauważył jednak, że przepis art. 21 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych stanowi upoważnienie dla ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego do określenia w drodze rozporządzenia szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek, z uwzględnieniem ograniczenia, o którym mowa w art. 19 ust. 1 oraz wyłączenia z podstawy wymiaru składek niektórych rodzajów przychodów. Kwestionowany § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia jest zaś wykonaniem tej części normy upoważniającej, która stanowi podstawę do „wyłączenia z podstawy wymiaru składek niektórych rodzajów przychodów”. Takie upoważnienie pozwala na uszczegółowienie regulacji ustawowej pod względem przedmiotowym, precyzując jednocześnie dopuszczalny kierunek doprecyzowania przepisów ustawy: norma kompetencyjna art. 21 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych upoważnia jedynie do obniżenia podstawy wymiaru składek, określonej w art. 18 ust. 1 tej ustawy, o niektóre rodzaje przychodów. W świetle powyższego, zdaniem Trybunału Konstytucyjnego, zaskarżony przepis rozporządzenia wykracza poza upoważnienie ustawowe, gdyż – jeśli przychód pracownika zatrudnionego za granicą u polskiego pracodawcy będzie niższy niż kwota przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych – wprowadza taką modyfikację podstawy wymiaru składek, że będzie ona wyższa niż podstawa określona w art. 18 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Trybunał Konstytucyjny uznał bowiem, że upoważnienie zawarte w art. 21 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie może stanowić podstawy do wydania przepisów, które byłyby niezgodne z regulacją zawartą w tej ustawie. Upoważnienie do „wyłączenia z podstawy wymiaru składek niektórych rodzajów przychodów” odnosi się tylko do wskazanego wyłączenia, a nie wyłączenia połączonego z zastrzeżeniem pozostającym w sprzeczności z zasadami wymiaru składek wyrażonymi w ustawie. Pogląd taki wydaje się znajdować potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w szczególności w wyrokach z 2 października 2013 r., sygn. II UK 78/13, z dnia 10 października 2013 r., sygn. II UK 104/13 oraz z dnia 14 listopada 2013 r., sygn. II UK 204/13. W tym ostatnim wyroku Sąd Najwyższy stwierdził, że „formalnie rzecz biorąc, § 2 ust. 1 rozporządzenia jest wykonaniem tej części treści przepisu upoważniającego, który upoważnia do wyłączenia z podstawy wymiaru składek niektórych rodzajów przychodów, a zatem zawiera tu upoważnienie do doprecyzowania regulacji ustawowej na płaszczyźnie przedmiotowej, przez obniżenie podstawy wymiaru składek o niektóre rodzaje przychodów ze stosunku pracy. Inaczej rzecz ujmując, minister został upoważniony do modyfikacji w drodze rozporządzenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne tylko w jednym kierunku, tj. przez jej obniżenie o niektóre uzyskiwane przez pracowników należności”. W świetle powyższych ustaleń Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia w zakresie, w jakim dotyczy pracowników zatrudnionych za granicą u polskich pracodawców, uzyskujących przychody w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych niższe niż przeciętne wynagrodzenie w gospodarce

narodowej, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, jest niezgodny z art. 92 ust. 1 Konstytucji.

Stan faktyczny sprawy był w istocie, w przeważającej części niesporny między stronami. W odwołaniach od zaskarżonych decyzji płatnik składek zakwestionował jedynie przyjęte daty wypłaty wynagrodzeń zainteresowanym pracownikom i w konsekwencji przyjęty kurs waluty. Ponadto skarżący zakwestionował wliczenie do podstawy wymiaru kosztów zakwaterowania pracowników (k.38 akt). Płatnik składek cofnął jednak ten zarzut, stwierdzając że ustalono iż pozwany organ rentowy tego świadczenia do podstawy wymiaru składek zainteresowanych nie wliczył.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne dokumenty zgromadzone w aktach kontroli, a dotyczące podstawy wymiaru składek wyliczonej przez pozwanego organu rentowego. Prawdziwość i rzetelność tych dokumentów nie została również przez strony zakwestionowana.

Odnośnie terminów wypłat wynagrodzeń zainteresowanym Sąd Okręgowy przyjął za pozwanym, że terminy wypłaty były jednakowe dla wszystkich zainteresowanych. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. P. w tym zakresie. Zeznania świadka były jasne, logiczne i konsekwentne. Nie zostały również zakwestionowane przez skarżącego, a tym bardziej przez niego podważone. Zeznania te w sposób jednoznaczny wskazują, że przyjęte w zaskarżonych decyzjach terminy wypłat wynagrodzeń i w konsekwencji przyjęty kurs waluty był ustalony w oparciu o informacje samego płatnika składek.

Prognozowane przeciętne miesięczne wynagrodzenie brutto w gospodarce narodowej wyniosło:

- w 2010 r.: 3146,00 zł (M.P. Nr 80, poz. 997);
- w 2011 r.: 3359,00 zł (M.P. Nr 99, poz. 1173);
- w 2012 r.: 3526,00 zł (M.P. Nr 115, poz. 1160);
- w 2013 r.: 3713,00 zł (M.P. poz. 1018).

Płatnik składek w spornych okresach nie obliczył składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych od kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne dla B. k., I. J. (2), W. G. (2) i E. I. (2) delegowanych do pracy w N. i S.. Płatnik składek w spornych okresach nie obliczył składek od przychodów osiągniętych przez pracowników delegowanych poza granicę kraju – w tym zainteresowanych– powyżej kwoty przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej za dany rok kalendarzowy.

Płatnik dla tych osób obliczył comiesięczne składki od kwoty przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej za dany rok kalendarzowy, bez uwzględnienia faktycznych przychodów jakie osoby te osiągały z tytułu zatrudnienia u płatnika, pomniejszonych o kwotę równowartości diet z tytułu podróży służbowych poza granicami kraju.

Pozwany zasadnie ustalił, że płatnik składek ustalił dla zainteresowanych- z wyjątkiem R. J. (2)- podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne w kwocie niższej, niż kwota przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej na dany rok kalendarzowy.

Przychód zainteresowanych był wyższy niż przeciętne wynagrodzenie miesięczne w gospodarce narodowej, a pomniejszenie tego przychodu o część wynagrodzenia w wysokości równowartości diety przysługującej z tytułu podróży służbowych poza granicami kraju, za każdy dzień pobytu za granicą, spowodowało obniżenie podstawy wymiaru składek poniżej przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej.

Ponieważ miesięczny przychód osób zatrudnionych za granicą u polskich pracodawców, stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, nie może być niższy od prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia

miesięcznego w gospodarce narodowej na dany rok kalendarzowy, to podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi kwota prognozowanego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej.

Inaczej sytuacja ma się w przypadku zainteresowanego R. J. (2). Sąd ustalił, iż kwota wypłaconego wynagrodzenia zainteresowanemu R. J. (2) za miesiąc styczeń wraz z dietami jest niższa niż kwota przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, a co za tym idzie organ rentowy nie jest uprawniony do podwyższenia podstawy wymiaru składek z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek zainteresowanego i obliczenia jej w oparciu o przeciętne wynagrodzenie w gospodarce narodowej. Kwota wynagrodzenia brutto za miesiąc styczeń 2012r. wyniosła w przypadku zainteresowanego R. J. (2) wyniosła 526,51 euro, to jest 2170,85 zł i to tę kwotę Sąd uznał za podstawę wymiaru składek, bowiem wynagrodzenie zainteresowanego było niższe niż przeciętne wynagrodzenie w tym miesiącu.

Odwołujący – co należy podkreślić- w żaden sposób nie odniósł się merytorycznie do ustaleń pozwanego, nie zakwestionował sposobu kalkulacji podstawy wymiaru składek zainteresowanych ani wymienionych w decyzjach okresów. Treść odwołania nie dotyczy przedmiotu decyzji pozwanego a co za tym idzie, przedmiotu sporu.

Ostatecznie prezes odwołującego cofnął zarzut dotyczący nieuwzględnienia podstawy wymiaru ryczałtu za noclegi zainteresowanych, ponieważ jak przyznał (protokół rozprawy z dnia 31.10.2017 r.- k.65-66 akt sąd.) organ rentowy w podstawie wymiaru składek takiego świadczenia nie uwzględnił.

W związku z powyższym bezprzedmiotowy w istocie okazał się wniosek o powołanie biegłego sądowego w celu ustalenia podstawy wymiaru składek jako że jedyny zarzut odwołującego wyjaśniony zeznaniami świadka M. P., który stwierdził, że data wypłaty wynagrodzeń osobom zainteresowanym była ustalona na podstawie twierdzeń samego płatnika składek- odwołującego (...) spółka z o.o. w Z..

Stąd też wniosku tego Sąd nie uwzględnił.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku.

W pozostałym zakresie, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., odwołanie należało oddalić (pkt II).

O kosztach procesu Sąd orzekł przy zastosowaniu art. 98 k.p.c. w związku z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.).